

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟ

ΣΤΗΝ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ.

Δὲ ξέρω ἂν ζῶ μὲς τὰ παλιὰ ἢ ἂν εἶμαι αὐτὸ πού θάρθει
σὰν πάλῳ μέσα στῆ ζωὴ τῶν ὄντων καὶ τῶν θρύλων
καὶ λέω τὸ ἐπιθαλάμιο τῶν κρύφινων ὑμεναίων.

Πολλὲς φορὲς μὲ τὸν καημὸ περπάτησα στὸν ὄχτο
νὰ ἰδῶ στά κρούσταλα νερὰ τὸν ἥσκιο τῆς ψυχῆς μου,
μὰ σὲ φουσκάλεις ξέσπαιναν ὁ βραδινὸς μου πόθος.

Γλυκὰ μοῦ ἐφάνταζε ἡ ζωὴ σὲ ἥλιοκρουσμένην ὄψη
ποὺ ντύθηκεν ἀπόσπερα τὸν κρυφὸ πόθο τοῦ Ἥλιου.
Κι' εἶπα πὼς εἶμαι ἀντίφεγγο ἀλαργισμένου κόσμου.
Καὶ πάλι πού εἶμαι τῶνειρο Νυμφῶν λησιμονημένων,
ποὺ πάρωρα ξεδιάλυσα στὸ φλοῖσβο, ἀπόψε, τοῦ ὄχτου.

Κι' ἔλεγα : Μιὰ πού μάντειπα ποῦμαι κι' ἐγὼ ἓνα πλᾶσμα
μὲ τῆ ζωὴ πού φρικιᾶ καὶ σπαρταράει καὶ τρέμει,
θὰ πάω νὰ βρῶ τοὺς σύντροφους πού θὰ προσμένουν τώρα
μέσ' τὴν αὐλὴ τοῦ βασιλιᾶ, σὲ κύκλο ἀραδιασμένοι.

Κι' ἀπὸ τὴ γλῶσσι ἐπέρασα τὴν πολιτεία γιὰ νάβρω,
νὰ φέρω ὅτι ξεχάστηκε μὲς τὸ πανέρομο δάσο,
ὅταν πεθαίνουν οἱ θεοὶ σὲ χυνοπώρου ἐσπέρα,
γιὰ νὰ ἱστορήσω τὴ γενιὰ πού κράταε ἀπ' τὸν Ἥλιο.

Μὰ οἱ πύλες φαίνονταν κλειστὲς κι' ἄκουσα βοὴ ἀπὸ μέσα
Κι' εἶπα πὼς εἶν' πιὸ ἀνάλαφο τῶν λουλουδιῶν τὸ μῦρο
ἀπὸ τὸ βόμβο τῆς ζωῆς πού ἄκουα νὰ σπᾶ σὰν κύμα. †

Καὶ πῆρα τὸ στρατί-στρατί, γιὰ μιὰ ἐξωτάρρα χώρα.